

pomoč in 28. aprila udaril proti Nikšičam, da v izstradano mesto živeža spravi; unela se je strašna bitka, med katero je Muktar-paša 300 žakljev moke v trdnjavo zavlekel. Več ni mogel storiti. Padlo mu je 1300 Turkov in se je moral v Gacko pomakniti nazaj. Turki namislijo neki Heregovino že zapustiti. Pri Gradacu je vstaš Jakšič Turke natapel in jim vzel 370 volov. V Bosni je sultan ukazal črno vojsko ter vse Turke zoper Kristijane orožati. Srbi so mesta na turški meji Aleksinac, Čuprijo in Paračin z nasipi vtrdili, da bi laglje prvi naval turške vojske, 40,000 mož močne, odbili. Srbi imajo tudi precej vojske pripravljene, le denarjev jim hudo pomanjkuje!

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

XXXVI. Prekrasni svoj govor skončavši so sv. Oče iz trona stopili in se nam bližali. Rekli so nam, da na spomin denešnjega dneva dobi vsak izmed pričujočih posebno svetinjo, kar se je tudi zgodilo. Svetinja je iz bron: na eni strani ima podobo Kristusovo, kakor sv. Petru ključne nebeškega kraljestva podaja; na drugi strani pa obraz Pija IX. Ko so potem sv. Oče prišli med nas, so iztegnili obedve roki v poljubovanje ter so počasno stopali skozi našo družbo. Sedaj se je začela okoli ljubeznivega starčeka tolika gnječa, da bi jih bili presunjeni ljudje lahko stisnoli. Vsak je želel milo roko vloviti in k ustnicam pritisniti. Kdor je imel srečo dobiti jo, ta jo je nerad iz rok spustil. Videl sem moža blizo mene, ki je solznatih očen roko neprenehama poljuboval, dokler mu nje niso izmeknoli. Pred sv. Očetom je strežnik nosil posebne darove, katere so zaporedem jemali in med gospe in gospodične delili. . . Kedar so s svojim spremstvom prehodili celo našo vrsto, so se vrnoli in naposled skozi dveri, pri katerih so se prvič pokazali, zopet preminoli. Romarji smo potem tiho zapustili vatikansko poslopje, neizrečeno veseli, da smo imeli čast in milost, sv. Očeta Pija IX. videti. Predragega dneva ne bodem nikoli pozabil. Častita podoba Pija IX. se mi je tako globoko v srce vtisnola, da se mi mnogokrat dozdeva, kakor da bi jih živih pred seboj gledal. Nekateri smo sklenoli še bližnjo noč od rinoti v Neapol, zato smo denešnji popolden odločili za obiskovanje bazilike sv. Pavla, ki stoji daleč proti večeru zunaj Rima.

Najeti fijakar je mene in mojega tovariša po obedu peljal proti cerkvi sv. Pavla. Poidočki smo vstavili pri cerkvi s. Salvatore, o katerej se pripoveduje sledeča povest. Sv. Peter in Pavel oba na smrt obsojena in strašno bičana, bila sta iz mamertinske ječe peljana na morišče; hodila sta ravno po tej poti. Kder sedaj stoji cerkva s. Salvatore, bil je takrat zid in pri tem zidu je sv. apostola čakala sv. Plautila, katero je sv. Pe-

ter sam krstil. Hotla je sveta moža še enkrat videti. Sv. Pavel jo poprosi, naj mu posodi svoj pajčolon ali šlar, da bi si z njim oči privezal pri ob glavo devanju ter obljubi, da jej ga hoče vrnoti. Pobožna žena mu ga takoj izroči. Po svoji smrti se svetnici res prikaže sv. Pavel in jej pri-nese darovani pajčolon; toda Plautila si ga ne upa več na glavo djati, položila ga je v rakvo k truplu sv. Paula.

Nekoliko dalje smo našli drugo cerkvico — s. Pietro et Paolo separati — stoji na mestu, kder sta se sv. Peter in Pavel ločila. Neverniki jima te tolažbe niso privoščili, da bi sveta moža, v življenju po ljubezni združena, tudi na morišču bila po smrti zedinjena. Morala sta se ločiti, toda samo za nekoliko kratkih trenutkov. Bližnja smrt ju je zopet združila v hiši Očetovi, kder ni nobene ločitve več! Sv. Petra so gnali naprej črez reko Tiber na hrib, ki se mu pravi Janikulus; tam so ga križali; sv. Paula pa so po cesti osti-jaški vlekli naprej do kraja, ki se imenuje: ad aquas Salvias. S tovarišem sva se črez nekaj časa pripeljala do tistega prostora, kder so sv. Paula ob glavo djali. Prostor se zove sedaj s. Paolo alle tre fontane — sv. Pavel pri treh studencih. Okolica je močvirna, nezdrava, zapuščena. Tam-ošnja abatija bila je nekaj časa izpraznjena. Leta 1868 so se v njej naselili francoski trapisti. Skozi visoka vrata, slovoloku podobna, vstopimo v znotranje prostore. Tu stojijo 3 cerkve. Na levi strani je cerkva sv. Vincencija in Anastazija, prostrana bazilika, na desni strani S. Maria scala coeli — Sv. Marija nebeška lestvica, ker je tukaj sv. Bernard imel prikazen, v katerej je videl, kako so na njegovo molitev in darovanje sv. meše in na priprošnjo Device Marije duše rešene iz vic kakor po lestvici vhažale v nebesa. V cerkvi se kaže globljina, kamor so sv. Pavla zaprli med tem, ko so rabeljni priprave za njegovo smrt delali. (Nastavek prih.)

Smešničar 19. Lažnjivec se je bahal, kako strašno hitro leta in dirja. Ni dolgo tega, tako je djal, kar sem celo kriveca prehitel. Lažun, nekoliko razdražen, mu pa pristavi: brate, to še ni nič, jaz sem bil ne davno v Ptujju, kder je zvonik ki, ločen od cerkve, posebič stoji. Okoli tega čimlenega zvonika sem se zagnal tako urno in naglo, da sem naposled zagledal — svoj lastni hrbet!

Razne stvari.

(Volitve za okrajne zastope) so blizo; delajo se že priprave! Bodimo tedaj slovenski narodnjaki pripravljeni! Storimo, kolikor se pri čudno sestavljenem volilnem redu storiti da. Prihodnjič več!

(Č. g. Franc Brelj) je kot profesor veronauka na Mariborski višji realki od deželnega šolskega sveta potrjen. Č. g. Anton Kaučič je stopil v začasni pokoj.